

והפעם: האם אוכל ביתי הוא גם טעים?

צאו לי מהצלחת

חוסר הכישרון שלי במטבח מעביר מסר חשוב מאוד לילדים: אמא לא מושלמת

מזון למחשבה

למה האוכל הביתי הכי טוב נמצא מחוץ לבית ובאיזו דרך משונה למדתי לייצר כסף

נפתח בוידוי: אני אישה שלא יודעת לבשל. אני יודעת לנהל, לתכנן, לג'נגל, אבל לא לבשל. האקס שלי טען שאני שורפת אפילו חביתות. טוב. הוא הגזים, אולי רק בקצוות. זה לא שלא ניסיתי, בחיי שניסיתי. אני אפילו מכינה ספגטי מעולה עם רוטב סורי (מהקופסה). יוצא ממש דליקטס. גם השני צל טבעול יוצא מהמיקרו ממש על הדקה. אני שומעת אתכם מצקצקים בלשונכם, אז סליחה, באמת סליחה שלא נולדתי עם ידיים של מאמא מרוקאית, עם בקבוקי שמן בילט אין של סבתא טריפוליטאית. באמבטיה שלי יש פילינג פאפאיה ולא קרפיונים ואין לי שום יומרה, זמן או חשק לקלף ארטישוק ירושלמי.

אני חושבת שחוסר הכישרון שלי במטבח מעביר מסר חשוב מאוד לילדים: אמא לא מושלמת. כלומר, היא הייתה יכולה להיות מושלמת לו רק ידעה לבשל.

הילדים שלי לא עושים עניין מזה כי אף אחד לא מת משניצל תירס וצ'יפס קפוא בתנור (אם כי בזמן האחרון שמתי לב שהם זולגים בצהריים לחברים). אפילו החברים הקרובים יודעים שכשמארגנים פיקניק מבקשים ממני להביא רק את השתייה. אז החיים שלי רבש, או לפחות סילאן.

הכל היה נפלא עד שהשבוע הגיעה הזמנה מבית הספר לערב מאכלי עדות (לא יכלו להסתפק בעדות אופייניות? ערבי כיתה – או לעשות חגיגה קולינרית?). ערבי כיתה – או כפי שאני מכנה אותם "המכה הלא כתובה בתורה" – הם שעת הכושר של כל האמהות המבשלות (אלה שגם אם יעשו להן השת"ל אופי של נזירה עדיין יישארו בלתי נסבלות).

בערב כזה לא אוכל להסתפק בשתייה, גם אם אקריב על המזבח שני שיבאס מהדיוטי פרי ששמרתי למקרה חירום. הפעם אצטי רך לגרד מאכל שמכיל לפחות אחד מאבות המזון (אתם קולטים כמה השפה העברית שוביניסטית? האמהות מכינות את האוכל והאבות מקבלים את הקרדיט? איפה מירב מיכאלי כשצריך אותה?).

בעור אני שואלת את בורא עולם מאין יבוא עורי נזכרתי בחברה שלי נגה – בחורה דקת גזרה, עובדת הייטק, שהחלה לאחרונה להעלות במשקל ולטפח צמיגים שלא היו מביישים את הארבע על ארבע שקיבלה מהעבודה.

היא סיפרה לי על אתר חדש בשם "יאמי" שמאגר בעלי מקצוע שמבשלים אוכל ביתי מגוון וטרי. כך, בלחיצת כפתור ועם אשראי נדיב הופכים מאותגרת בישול שכמוני למורעמדת רצינית ל"אם השנה".

החלטתי להציץ באתר. הצצתי ונפגעתי. כלומר, התפעלתי מכל השפע, אבל נפגעתי עמוקות, שכן לא מצאתי ייצוג של אוכל

הילדים שלי לא עושים עניין מזה שאני לא יודעת לבשל, כי אף אחד לא מת משניצל תירס וצ'יפס קפוא בתנור. אפילו החברים הקרובים יודעים שכשמארגנים פיקניק מבקשים ממני להביא רק את השתייה

ביתי לעדה שלי, עדת כריכי המלפפונים ופשטידת הכליות (אני אחסוך לכם את השייטוט בויקיפדיה – אני בריטית).

רגע לפני שהתייאשתי וראיתי את בני הולך אבל וחפוי ראש עם ששיית קולה, מצאתי את הישועה – אוכל הודי. ה, האם האימפריה הבריטית לא ספגה את התרבות ההודית? הלא בנמל התעופה היתרו סביר יותר שנפגוש את פאנג'אב מאשר את פיליפ.

כך, בלחיצת כפתור הזמנתי לי מלאי של סמוסה ומלאי כופתה וכל מיני שמות שוברי שיניים אך טעימים לאללה מהעדה ההודית הקרובה אלי. האמת? היה שוס. בני סיפר לכולם שהוא נין של המהרג'ה וכל האמהות התפעלו מיכולת הבישול המופלאה שלי.

המסקנה שלי מכל האירוע הזה היא כשה אוכל כל כך ביתי וטעים זה לא באמת משנה מי הכין אותו.

הדר אילני

יש דברים שלא עושים לבד, בשביל זה יש אנשי מקצוע. את השיעור הזה למדתי כשסיפרתי לבד את

הכלב וכולם שאלו מאיפה יש לי צ'ינצ'ילה. ואם זה לא הספיק אז הגיעה הפעם שבה באמצע ססיידתי את הבית נגמר לי הצבע. לא התעצלתי, ניגשתי לארון המטבח, ערבי בתי קמח עם מים ומרגרינה והדבקתי את השליכטה לקיר. שבועיים לקח לי לגרד לחמניות מהקיר ועוד חודשיים עד שאשתי הרשתה לי להתקרב למטבח.

מאז אני מזמין הביתה אנשי מקצוע לכל דבר – משחרור סתימה בשירותים ("כמה פעמים אמרתי לך לא לנגב את התחת עם מגבונים?") ועד הרכבת ארון מאיקאה (אתם יודעים, הקופסאות הארוכות שדורשות התמצאות בחומר ברמה של בחינת בגרות). אשתי אומרת שלא חוסכים על חתונה יפה ובית בטוח (או שזה חתונה בטוחה ובית יפה?). זו הסיבה שארגז הכלים, אותו סממן גברי מובהק, נעול עם קודן והיא מסרבת בתוקף להגיד לי את הקוד.

עוד דבר שאני לא חוסך בו הוא אוכל ביתי וכשאני אומר אוכל ביתי אני מתכוון לאור כל במסעדות ביתיות, כי באוכל של אשתי גם הומלס לא היה נוגע בלי לקחת כדורים נגד שלשול.

זו הסיבה ששמחתי להגיע השבוע להשקה של אתר יאמי (איזה שם מרליק), שמתאים ארוחות ביתיות לצרכים אישיים ומשפחתיים ומאפשר להזמין אוכל ביתי איכותי – צמחוני וטבעוני, הודי, אסיאתי, אירופאי, מרוקאי, עיראקי, אוכל שאהוב על ילדים, וגם מאפים, עוגות ועוגיות ביתיות.

זוגתי שתחיה סירבה להגיע להשקה בטען

יש כמה דברים שאני לא חוסך בהם ובראשם האוכל הביתי. כשאני אומר אוכל ביתי אני מתכוון לאוכל במסעדות ביתיות, כי באוכל של אשתי גם הומלס לא היה נוגע בלי לקחת קודם כדורים נגד שלשול

טובות (מעכשיו אני לא דבי, אני דבה), אבל היציאות המרשימות באמת נרשמו בשירי תים, שם נזכרתי בפעם הראשונה שביקשתי דמי כיס מאבא שלי.

זה היה בגיל 5. ראיתי שאחי הגדול מקבל כסף כדי לצאת עם חברים ומייד ביקשתי השוואת תנאים.

אבא אמר לי בכדיחות הרעת: "אני הולך לשירותים, כל מה שייצא לי תקבל". לא הבנתי איך מייצרים כסף בשירותים, אבל נזכרתי שאמא אמרה שאבא עובד מאוד קשה ובאמת בכל פעם שהוא יצא מהשירותים הוא הויע נורא.

מכיוון שגם לי היו מגיל קטן יציאות בריאות החלטתי לסייע לפרנסת הבית ורצתי לשירותים הקרובים. כשאמא תפסה אותי מפשפש באסלה היא תפסה את הראש ומלמלה: אלוהים אדירים. עד שכבר הבאתי לי בן אחרי שלוש בנות לא יכולת לדאוג שהוא גם יהיה בריא בנפשו?

לי דניאל